

A Fővárosi Törvényszék a személyesen eljáró ügyvéd ( ) felperesnek a dr. Nacsa Mónika kamarai jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány út 11.; hiv. szám: Vj/22-686/2015.) alperes ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott járulékos közigazgatási cselekmény bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 20 000 (húszezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 15 000 (tizenötezer) forint kereseti illetéket az adóhatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes 2015. április 21-én versenyfelügyeleti eljárást indított többek között a felperes által képviselt ESSITY HUNGARY Kereskedelmi Kft.-vel (a továbbiakban: eljárás alá vont) szemben a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11. § (1) bekezdésében előírt tilalom, valamint az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 101. cikk (1) bekezdésében, illetve annak a) pontjában foglalt tilalom feltételezett megsértése miatt.

A versenyfelügyeleti eljárásban 2. számú védett tanúként megjelölt személy, (a továbbiakban: tanú, 2. számú védett tanú) 2015. november 17-én kelt kérelmében (Vj/22-103/2015.) kérte a személyazonosító adatainak és lakcímének zárt kezelését. Az alperes a 2015. november 20-án kelt, Vj/22-104/2015. iktatószámú végzésével elrendelte a tanú személyazonosító adatainak és lakcímének zárt kezelését. Az alperes a versenyfelügyeleti eljárás során két alkalommal hallgatta meg a tanút.

Az alperes részére a felperes a 2017. december 1-jén kelt – e-mailen ugyanezen a napon megküldött, személyesen pedig 2017. december 4-én benyújtott – beadványában (665. alszámú irat) indítványozta a tanú 2017. december 4-én tartandó tárgyaláson való tanúkénti meghallgatását. Indítványozta kérdések feltevését a tanú részére. A

beadványához csatolta a védett tanú közjegyző előtt aláírt, 2017. november 30-ai keltezésű nyilatkozatát (a továbbiakban: közjegyzői nyilatkozat). A beadványában ugyanakkor semmilyen módon nem utalt arra, hogy az zártan kezelt személyes adatot tartalmaz.

A közjegyzői nyilatkozatban foglaltak szerint a tanú a korábbi tanúmeghallgatáshoz kapcsolódóan a személyazonosító adatai zárt kezelésére vonatkozó, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (a továbbiakban: Ket.) 39/A. §-a szerint előterjesztett kérelmét visszavonta, tekintettel arra, hogy a személyazonosító adatai zártan történő kezelése okafogyottá vált. Ugyanitt hozzájárult, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban lefolytatott tanúmeghallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmát az eljárásban résztvevők megismerhessék, és jelezte, hogy kész újabb tanúvallomást tenni anélkül, hogy az alperes a személyazonosító adatait zártan kezelné.

A 2017. december 4-én tartott tárgyaláson az eljáró versenytanács a megjelentek számbavétele során észlelte, hogy többek között a tanúként meghallgatni indítványozott személy is jelen van. A felperes a tárgyaláson előadta, hogy a 2. számú védett tanú visszavonta adatai zárt kezelésére vonatkozó kérelmét. Kérte, hogy az eljáró versenytanács a fenti körülményre tekintettel ismertesse azon nyilatkozatait, amely nyilatkozatok ezen tény tükrében betekinthezővé váltak. Az előadó versenytanács tag tájékoztatta a felperest, hogy a zárt kezelés miatt nem lehet a tanú nyilatkozatát ismertetni. A felperes eljárási kifogásként kérte rögzíteni, hogy annak ellenére nem kerül sor a tanú nyilatkozatának ismertetésére, hogy a tanú a kérelmét visszavonta.

Az eljárás alá vont képviselőjében a felperes a 2017. december 7-én kelt, 671. alszámú beadványához többek között mellékelte a 2017. december 4-ei tárgyaláson bemutatott prezentációja betekinthező változatát. A prezentáció 18. diája, melynek címe: „
”, azon kérdéseket tartalmazta, melyek feltételét már az előzetes álláspontra tett 655. számú beadványában is indítványozta.

Az alperes a 2018. február 5-én kelt Vj/22-686/2015. számú végzésében a felperessel szemben 50.000,-Ft eljárási bírságot szabott ki. Jogalapjaként hivatkozott a Tpv. 61. § (1) bekezdésére. Megállapította, hogy a tanú közjegyző előtt aláírt nyilatkozata arra vonatkozott, hogy adatainak zárt kezelését a továbbiakban nem igényli, azonban ezt joghatályosan, az irányadó eljárásrend (Ket.) szerint sem közvetlenül az alperes számára postán, sem személyesen vagy meghatalmazottja útján nem jelentette be, hanem a nyilatkozat a felperes birtokába került. Leszögezte, hogy a tanú tárgyaláson való megjelenésére úgy került sor, hogy a felperes tudta, hogy az eljáró versenytanács sem a 655., sem a 665. számú beadványaiban előadott tanúmeghallgatási indítványai tárgyában nem hozott döntést, és a tanú adatainak zártan kezelését sem vonta vissza. Mindezekon túlmenően a felperes a fent leírtak szerint indítványozta a tanú vallomásainak a tárgyaláson történő iratismertetését, és amikor ezen kérelmének az eljáró versenytanács nem tett eleget, eljárási kifogást terjesztett elő. A 665. alszámú beadványában szintén megnevezte a 2. számú védett tanút, ugyanakkor nem jelezte, hogy a beadványa a zártan kezelt adattartalomra tekintettel korlátozottan megismerhető lenne. Az alperes álláspontja szerint mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes magatartása objektíve alkalmas volt arra, hogy a 2. számú védett tanú adatai nyilvánosságra kerüljenek. A felperes tudta, hogy a hatóság a tanú adatai zártan kezelését nem vonta vissza, a védett tanú adatait tehát jobb tudomása ellenére szerepeltette általa nyilvánosnak szánt, más eljárás alá vontak által

is megismerhető dokumentumokban.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a Ket. 53. § (3) bekezdés a) pontja alapján tanúként nem hallgatható meg az, akitől nem várható bizonyítékként értékelhető vallomás. Az, aki védett tanú személyazonosságát felfedi vagy erre irányuló magatartást folytat, megfosztja a tanút a tanúkénti eljárási képességétől, ezáltal veszélyezteti a hatóság tényállás feltárási kötelezettségét. Leszögezte, hogy a tanú a védettségéről – a rendelkezési joga keretében – az erre irányadó eljárásrend szerint lemondhat. Jelen esetben azonban a védett tanú nem az irányadó és helyes eljárásrend szerint – azaz nem a hatóságnál benyújtva – kérelmezte adatai zárt kezelésének feloldását, hanem saját kompromittálódását és elfogultságát előidézve, az eljárás alá vonttal került kapcsolatba, nyilatkozata az eljárás alá vonthoz került, ezért rendelkezési jogát visszaélészerűen gyakorolta, amelyet a felperesnek, mint az eljárás alá vont jogi képviselőjének figyelembe kellett volna vennie, és gondoskodnia kellett volna a megismert védett adatok megőrzéséről" mindaddig, amíg a hatóság a védettségről döntést nem hoz. Álláspontja szerint az ilyen védői magatartás általában is alkalmas arra, hogy a jogszabályoknak megfelelni akaró tanúban (további) félelmet keltsen.

A felperes a végzés ellen keresetet nyújtott be, ebben elsődlegesen kérte a támadott végzés megsemmisítését, másodlagosan annak megváltoztatását, a bírság kiszabásának mellőzése mellett annak megállapítását, hogy nem sértette meg a Tpv. 61. § (1) bekezdését. Előadta, hogy az általa képviselt eljárás alá vont a versenyfelügyeleti eljárás tartama alatt megkereste a tanúvallomás tétele céljából. A megkeresésekor közölte, hogy már tett tanúvallomást az eljárásban. Az eljárás alá vont, ill. a felperes e tényből következtettek arra, hogy az egyik védett tanú. A védett tanú ezt követően tette meg a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatát.

A felperes álláspontja szerint nem sértett eljárási kötelezettséget azzal, hogy a tanú a tárgyaláson önszántából megjelent, nincs ugyanis olyan kötelezettsége, hogy tartózkodjon potenciális tanúk felkutatásától, illetve tárgyalásra történő előállításuktól. Hozzátette, tudomása volt arról, hogy a tanú az adatai zárt kezelését a továbbiakban nem igényli, és tárgyaláson való meghallgatását csak azt követően indítványozta név szerint, miután a tanú a megfelelő nyilatkozatot már megtette. Minderről az alperesnek is tudomása volt. A tanú meghallgatásának az egyetlen akadálya az volt, hogy az alperes nem vette tudomásul, hogy a tanú már nem kéri adatai zárt kezelését, illetve nem hozott döntést arról, hogy a tárgyaláson megjelent tanúkat meghallgatja. Mindemellett hangsúlyozta, hogy a tárgyaláson a többi eljárás alá vont nem szerzett tudomást a védett tanú személyazonosságáról, hiszen a tanúk a megjelentek számbavételét követően távoztak a tárgyalóból és a tárgyaláson nem került megemlítésre, hogy bármelyik megjelent tanú azonos lenne a védett tanúval. Azt is hangsúlyozta, hogy nincs olyan kötelezettsége, hogy tartózkodjon iratismertetés indítványozásától és nem „jobb tudomása ellenére”, hanem a védett tanú közjegyző előtt tett nyilatkozatának ismeretében kérte a tanúvallomások ismertetését, hiszen a tanú adatainak zártan kezelése okafogyottá vált. Olyan kötelezettsége sincs, hogy eljárási kifogások előterjesztésétől tartózkodjon.

Utalt a Ket. 39/A. § (3) és (5) bekezdéseire és kifejtette, hogy a zártan kezelt adatok védelme elsősorban a hatóság kötelessége, és nem az eljárás alá vont vállalkozásé, illetve a nevében eljáró jogi képviselőé. Nem vezette félre a hatóságot, a kérdéses beadványokban ugyanis úgy nevezte meg , hogy védett tanúi minőségét is jelezte, és az

az alperes kötelezettsége volt, hogy ha már nyilatkozata ellenére nem szüntette meg a zárt adatkezelést, úgy ezekből a beadványokból redaktálja a releváns részeket. Azt is előadta, hogy a versenyfelügyeleti eljárás iratait egy ún. elektronikus adatszobába töltik fel, ahova csak külön engedély birtokában lehet belépni, mely tényből az következik, hogy bár a beadványaiban valóban megjelölte a tanút nevét, de ezzel az még nem vált nyilvánossá. Ezen túlmenően az alperesnek a Tpvt. 55/A. § (5) bekezdése alapján lehetősége volt arra, hogy olyan előkészítő irat benyújtására hívja fel, amely nem tartalmazza a kérdéses adatokat. Leszögezte, hogy a hatóságnak a zárt adatkezelés megszüntetése tekintetében nincs mérlegelési jogköre, ezért ha a tanú úgy nyilatkozott, hogy nem kéri az adatainak a zártan kezelését, a zártan kezelést meg kell szüntetni. Ennek külön eljárásrendje nincs, ilyen jogszabályban rögzített eljárásrendre az alperes sem tudott hivatkozni. Ezzel kapcsolatban a Ket. mindössze az írásbeliség követelményét írja elő, aminek a tanú közjegyző előtt aláírt nyilatkozata kétséget kizáróan megfelel. Álláspontja szerint irreleváns, hogy a tanú közjegyző előtt aláírt nyilatkozatát ki juttatja el a hatósághoz.

Kiemelte, hogy nem jogszerűtlenül jutott hozzá a védett tanú személyére vonatkozó adatokhoz, az alperes előzetes álláspontjában és az adatszobában szereplő információk és az ügyben szereplő bizonyítékok összevetése alapján bárki megállapíthatta a védett tanúk személyét (mindhárom védett tanúét). Vitatta, hogy az alperes azon állítását, mely szerint a magatartás alkalmas lett volna a további tanúk megfélemlítésére. Vitatta azt is, hogy a tanú „kompromittálódott” volna attól, hogy a közjegyző előtt aláírt nyilatkozatát nem saját maga személyesen nyújtotta be a hatóságnak, vagy amiatt, hogy kapcsolatba került az eljárás alá vonttal. A tanú nem kompromittálódhat önmagában attól, hogy az eljárás vont vállalkozás is megkeresi annak érdekében, hogy az eljárás alá vont védekezése szempontjából releváns tényekről nyilatkozzon. Ha a tanú önmagában attól elfogultnak minősülne, hogy a meghallgatását egy eljárás alá vont indítványozza, akivel erről előzetesen egyeztet is, akkor ezen az alapon az összes tanúbizonyítási indítványt automatikusan el kellene utasítania minden hatóságnak és bíróságnak. Ezért téves az az érvelés, hogy a tanútól a Ket. 53. § (3) bekezdés a) pontja szerint nem lenne várható bizonyítékként értékelhető vallomás.

Állította, hogy az alperes a bíróság kiszabásával megsértette a Ket. 1. § (2) bekezdését. Álláspontja szerint a bíróság kiszabásának valójában az volt oka, hogy az alperes ragaszkodott a tanú védettségéhez, és azért szankcionálta a tanúval együtt, mert nem az akaratának megfelelően alakult az eljárás. Hivatkozott, mint analógia a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 272. § (8) és 305. § (4) bekezdéseire, mely rendelkezések értelmében a jogi képviselőnek, miután tudomására jutott a védett tanú kiléte, azt nem kell titokban tartania.

Az alperes a határozatának helyes indokaira hivatkozva kérte a kereset elutasítását, egyúttal kérte perköltség megállapítását. A per irataihoz csatolta a Fővárosi Törvényszék 13.K.700.481/2018/6. számú ítéletét, melyben a bíróság a jelen per tárgyát képező ügyben a tanúval szemben a fenti okokhoz kapcsolódóan kiszabott bíróság elleni keresetet elutasította.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

A bíróság elsődlegesen kiemeli, hogy a járulékos közigazgatási cselekmény bírósági

felülvizsgálata iránti egyszerűsített perben azt vizsgálja, hogy az alperes határozata eljárási és anyagi jogi szempontból jogszerű-e. A közigazgatási tevékenység jogszerűségét a Tvpv. 83. §-a és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) és (3) bekezdései, valamint a 85. § (2) bekezdése alapján a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján és a 85. § (1) bekezdése értelmében a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, az általuk csatolt okirati bizonyítékok, továbbá a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A perben nem volt vitatott, hogy az alperes a versenyfelügyeleti eljárásában tanúként hallgatta meg [redacted], aki ennek során kérte a természetes személyazonosító adatainak és lakcímének a zárt kezelését, melyet az alperes az erről hozott végzésével elrendelt. Az sem volt vitatott, hogy a felperes a 665. és 671. sorszámú beadványaiban név szerint megjelölte, illetve a 2017. december 4-én tartott tárgyalásra előállította a tanút, miközben az alperes az említett beadványok benyújtásának, illetve a tárgyalás tartásának az időpontjáig még nem oldotta fel az elrendelt zárt adatkezelést. A bíróság álláspontja szerint a Ket. 39/A. § (1) és (3)-(5) bekezdéseiből – eltérő rendelkezés hiányában – az következik, hogy a hatóság köteles a zárt adatok védelme érdekében az e rendelkezések keretében meghatározott intézkedéseket megtenni, illetve azokat fenntartani mindaddig, amíg a zárt adatkezelést bármely oknál fogva az erről hozott végzésével meg nem szünteti. Más szóval az adatok zárt kezelésének elrendelésétől annak megszüntetéséig nem tehető olyan intézkedés és nem tanúsítható olyan magatartás, amely a zárt adatok védettségét veszélyeztetné.

Kétségtelen tény, hogy a Ket. elsődlegesen a hatóság kötelezettségeként fogalmazza meg a zárt adatkezelés megvalósítását, mindazonáltal a Ket. 6. § (1) bekezdése az ügyfelet és képviselőjét is kötelezi, amely rendelkezés a jóhiszemű eljárás követelményét mondja ki. Ez implicit magában foglalja az ügyfél és képviselője azon a kötelezettségét, hogy az eljárásuk során tartózkodniuk kell minden olyan magatartástól, amellyel megakadályozzák, vagy akár csak veszélyeztetik, hogy a hatóság a törvényben foglalt kötelezettségének eleget tegyen. Adott esetben ez azt jelenti, hogy az eljárás alá vont, illetve a felperes nem tanúsíthatnak olyan magatartást, amely akár közvetlenül, akár közvetetten azzal a veszéllyel jár, hogy a védetté nyilvánított adatok nyilvánosságra kerülnek. Márpedig a felperes azon magatartása, hogy a nyilvánosnak szánt beadványaiban a tanút név szerint megjelölte, illetve a tárgyalásra előállította, objektíve magában hordozta ennek veszélyét. A bíróság utal arra, hogy a felperes szerint az eljárás adataiból kikövetkeztethető volt, hogy kik a védett személyek, ehhez képest még inkább igaz az az állítás, mely szerint a felperes fenti magatartása azt a veszélyt hordozta magában, hogy annak révén mások számára is beazonosíthatóvá válik a védett tanú személye.

A bíróság osztotta az alperes álláspontját, mely szerint a tanú védett tanúi minőségének az eljárás alá vont és felperes tudomására jutása, s annak módja, valamint az érintettek tanúmeghallgatás érdekében tett közös lépései csorbították a tanú tanúzási képességét. E tekintetben a bíróság irányadónak tekintette a Fővárosi Törvényszék 13.K. tanácsának az ítéletét, az abban kifejtetteket mindenben osztja. A bíróság az ítéletében kifejtette, hogy „(...) a védett státuszát az eljárás alá vont vállalkozás előtt fedte fel anélkül, hogy e védettséget a hatóság korábban feloldotta volna, a védettség megszüntetését pedig az eljárás alá vont vállalkozás javaslatára kezdeményezte”. Azt is leszögezte, hogy „(...) a

védelem fennállásáig (feloldásáig) nem a tanú döntésének függvénye, hogy a védettségét mely eljárás alá vonttal szemben „tartja fenn”, a védettségét mely eljárás alá vont vállalkozás előtt fedi fel. A tanú elfogulatlanságának fokmérője az is, hogy az egyes, a tanúvallomással összefüggő cselekményeit is befolyástól mentesen, és nem az eljárás alá vont vállalkozással egyeztetve és közreműködésével végzi”. Végül mindezekre tekintettel megállapította, hogy „(...) a felperes azáltal, hogy a kérelme alapján elrendelt védettsége ideje alatt jobb tudomása ellenére az eljárás alá vont vállalkozás előtt a védett státuszát felfedte, olyan magatartást követett el, ami az elfogultságához vezetett, mely cselekménye a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló magatartásnak minősül”.

Az alperes helyesen hivatkozott a Tpv. 61. § (1) bekezdése kapcsán arra, hogy az e jogszabályhely keretében foglalt tényállás megvalósulásához az szükséges, hogy az ott meghatározott személy olyan cselekményt végezzen, mely az eljárás elhúzására, illetve a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul. Ez utóbbi akkor állapítható meg, ha a kötelezett jobb tudomása ellenére, illetve alapos ok nélkül nem teljesíti megfelelően vagy megtagadja az eljárási kötelezettségét. A bíróság visszautalva a fentiekre leszögezi, hogy bár a felperes tudta, hogy az alperes a tanú adatainak zárt kezelését nem oldotta fel, e jobb tudomása ellenére nyilvánosnak szánt dokumentumokban indítványozta a védett tanú meghallgatását és a tanút nyilvános tárgyalásra előállította, mely magatartása a kifejtetteknek megfelelően magában hordozta annak veszélyét, hogy a védett adatok a nyilvánosságra kerülnek. Az is a valós tényállás feltárásának megghiúsítására törekvésként, ill. arra vezető magatartásként értékelhető, hogy a felperes, mint az eljárás alá vont képviselője a tanúval olyan – a fent ítéletben részletezett – kapcsolatba került, amely a védett tanú elfogultságához vezetett. Mindezen tények kimerítik az Tpv. 61. § (1) bekezdését, így az alperes jogszerűen szabott ki eljárási bírságot a felperessel szemben, mely ily módon nem sérti a Ket. 1. § (2) bekezdését.

Megalapozatlan hivatkozott a felperes arra, hogy nincs olyan eljárási kötelezettsége, amelyből következően tilos lenne számára a potenciális tanú felkutatása, tárgyalásra történő előállítás, a meghallgatásának és a korábban tett vallomása ismertetésének indítványozása, mivel bár a felperes ezen állítása igaz, de a konkrét esetben az alperes nem is ezt róta a terhére. Az alperes azt róta a terhére, hogy olyan tanút állított elő a tárgyalásra, illetve olyan tanú meghallgatását és vallomásának ismertetését indítványozta, akinek a vonatkozásában a tárgyalásra történt előállításáig és az említett indítványok előterjesztéséig nem történt meg a zárt adatkezelés feloldása. Az sem menti a felperest, hogy mindezt a tanú közjegyző előtt tett nyilatkozata tudatában tette, mert amint arra a bíróság rámutatott: addig az időpontig, amíg az alperes nem oldotta fel a zárt adatkezelését, nem végezhető semelyik fél részéről olyan cselekmény, mely sértené az adatok zárt kezelését, éspedig függetlenül attól, hogy a tanúnak a zárt adatkezeléssel kapcsolatos szándéka időközben esetleg megváltozott-e.

Kétségtelen, hogy a tanú az információs önrendelkezési jogából fakadóan jogosult arra, hogy az adatai zárt kezelésének kérését követően bármely okból meggondolja magát, visszavonja a kérelmét és kérje az adatai zárt kezelésének megszüntetését. E tény azonban az alperes nem is vonta kétségbe, hiszen utóbb – a tanú kérésére – megszüntette az adatai zárt kezelését. Ugyanakkor leszögezendő, hogy nincs olyan jogszabályi előírás, amely szerint az alperesnek a zárt adatkezelés megszüntetéséről az erre vonatkozó kérelem előterjesztését követően haladéktalanul döntenie kellene, ezt alátámasztó

jogszabályi rendelkezést a felperes sem jelölt meg. Az is leszögezendő, hogy a zárt adatkezelés megszüntetése során – védett személyes adatokról lévén szó – az alperesnek körültekintően kell eljárnia.

Az előbbiekhöz kapcsolódó kérdés, hogy a zárt adatkezelés megszüntetésére irányuló kérelem előterjesztése szabályszerűen történt-e. A bíróság rámutat, hogy a zárt adatkezelés elrendelése esetén a hatóság a kérdéses intézkedést – a törvényben meghatározott szűk személyi kört kivéve – mindenkivel, így többek között valamennyi eljárás alá vonattal szemben rendeli el, függetlenül attól, hogy a tanú mely személyt (eljárás alá vontat) érintő okból kérte az adatai zárt kezelését. Ehhez mérten visszas, hogy a perbeli esetben e kérelmet a felperes által képviselt eljárás alá vont terjesztette elő a saját beadványa mellékleteként. Másrészt a bíróság rámutat, hogy önmagában a zárt adatkezelés visszavonására irányuló – közjegyző által írásba foglalt – kérelem mindössze egy szándéknyilatkozat, mely joghatás kiváltására akkor válik alkalmassá, ha azt a címzettel joghatályosan közölték. A közlés az előbb írtakból és Ket. 34-38/A. és 40-40/A. §§-iből következően akkor joghatályos, ha a zárt adatkezelés megszüntetésére irányuló kérelmet maga a tanú vagy a meghatalmazottja nyújtja be az alpereshez, melynek a módja lehet akár a személyes, akár a postai úton történő benyújtás. A bíróság hangsúlyozza, hogy miként a zárt adatkezelés elrendelése, úgy annak megszüntetése is kérelemre történik, mindennek a „kérésére” pedig a hivatkozott jogszabályhelyekből következően a „kérelmező”, vagy a meghatalmazottja jogosult. Ehhez képest az a mód, ahogyan ez a perbeli esetben történt, semmiképpen nem tekinthető joghatályos közlésnek (mely tény egyébiránt szintén hozzájárult a tanú kompromittálódásához). A bíróság a keresetben foglaltakkal szemben hangsúlyozza, a tanú kompromittálódását nem önmagában az okozta, hogy a tanút az eljárás alá vont, ill. a képviselőjében a felperes tanúvallomás tétele céljából megkereste, hanem a fentiekben említett körülmények együttes fennállása (zárt adatkezelés megszüntetésének hiánya, eljárás alá vonttal fennálló kapcsolat. a megszüntetés kérésének módja stb.).

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a tanú meghallgatásának indítványozása során kellő körültekintéssel járt el, mivel zárt adatkezelés esetén nem tekinthető kellően körültekintő magatartásnak, hogy bár a felperes a beadványában jelezte az adatok zártan kezelt voltát, de azt nyilvánosságra szánt dokumentumként nyújtotta be, ahogyan az sem, hogy a zárt adatkezeléssel érintett tanút nyilvános tárgyalásra előállította és indítványozta a meghallgatását. Ezen nem változtat, hogy az alperes a Tpv. alapján jogosult volt felhívni olyan beadvány benyújtására, amely nem tartalmazza a védett tanú adatait, ez ugyanis az alperesnek a jogsértés következményének elhárítása érdekében biztosított eszköz, ami azonban magát a jogsértést nem teszi meg nem történné. Nem változtat a fentieken az sem, hogy a tárgyaláson a tanút végül nem lett meghallgatva, mivel ez is kizárólag az alperes fellépésének volt köszönhető. A bíróság a felperes hivatkozása ellenére a perbeli ügyben nem látta alkalmazhatónak a Be. szabályait, mivel ez konkrét tételjogi rendelkezések versenyfelügyeleti eljárásba történő átemelését jelentette volna, ami pusztán analógia útján nem lehetséges.

A bíróság a fentiek alapján a felperes keresetét a Kp. 88. §-a alapján elutasította, és a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés *h)* pontja alapján feljegyzett, 45/A. § (2) bekezdésében és 42. (1) bekezdés *a)* pontjában meghatározott 15.000.-Ft kereseti illeték megfizetésére kötelezte, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás

Fővárosi Törvényszék mint I. fokú bíróság
17.K.700.469/2018/12.

során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017.
(XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 82. § (1)-(2) bekezdése alapján köteles az alperes
perköltségét megtéríteni. A bíróság a perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.
§-a alapján állapította meg, figyelemmel az alperes tényleges munkavégzésére, a tárgyalások
számára, a pertárgy értékére és az ügy bonyolultságára.

Az ítélet elleni fellebbezést a Kp. 126. § (3) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. év június hó 8. napján

dr. Oláh Zsolt s. k.
bíró